

— Азъ съмъ скръбъта и трѣбва *вѣчно* да пѣтувамъ, а ти коя си?

— Азъ съмъ *работа* . . . Нима ти не виждашъ? Погледни, колко съмъ здрава и весела!

Скръбъта се изчервила, позасмѣла се и казала:

— Ела съ мене, весела дѣвойко, двама ще пѣтуваме по свѣта.

— Това е невъзможно, сестро, казала работата. Нощемъ азъ трѣбва да спя, за да мога пакъ съ прѣсни сили да ставамъ. Азъ трѣбва да се смѣя, а като те гледамъ тѣй нажалена става ми мъчно . . . Но слушай сестрице! *Когато ме повикашъ, азъ ще дохождамъ съ тебе и ще те веселя.*

Скръбъта трѣгнала пакъ да пѣтува по цѣлия свѣтъ, а *търпението* и *работата* изпълнили обѣщанието си. Тѣ често пѣти другарували съ скръбъта, ходѣли въ къщитѣ на хората и заедно пишели въ книгата на човѣшкия животъ. Отъ тогава хората станали по доволни.

Притча за богатъ и за сиромахъ Лазара.

огато Иисусъ Христосъ поучавалъ хората на земята, той често пѣти имъ казвалъ *притчи*. Притчитѣ сѣ разкази, въ които едно се казва, а друго се разбира. Такава е притчата за единъ богатъ човѣкъ и за сиромахъ Лазара.

Богатиятъ човѣкъ се обличалъ въ скѣпи и хубави дрѣхи. Всѣки день се веселилъ и живѣялъ